

pellationer til Kandidaterne. Denne Opfordring blev efterfulgt af en Vælger, der rettede en Interpellation til den seirende Kandidat, en Interpellation, som dreiede sig om en Sag, der særlig har Interesse for Kredsens, nemlig Jernbanefagen, og tillige, efter hvad man har set af offentlige Blades Referater, har refereret sig til en Udtalelse fra en bekendt Politiker nogle Dage i Forveien paa et Valgmøde angaaende denne Sag. Medens den seirende Kandidat besvarede denne Interpellation, henvendte Klageren sig til Formanden og sagde Følgende: „Jeg beder om Ordet for at udtale mig om Jernbanefagen“, hvorpaa Formanden, som det forekommer mig ganske korrekt, bemærkede: „Forhandlingen mellem Dem og Deres Modkandidat er jo afsluttet; jeg kan ikke give Dem Ordet, uden De bliver interpelleret“. Hvis nu denne hele Episode havde givet Anledning til en videre Ordverling mellem den faldne Kandidat og Formanden, vilde jeg sige, at saa kunde der tillægges den nogen Betydning, men Følgen af Formandens Svar til Klageren var kun den, at Klageren gif sin Veie og ikke kom senere igjen, og det gjorde han, uagtet Forhandlingerne bleve fortsatte efter den Tid, idet ikke blot den seirende Kandidat fuldendte Besvarelsen af den til ham rettede første Interpellation, men endnu besvarede en ny Interpellation, som blev stillet til ham. Der forløb dermed, efter hvad der er refereret mig, omtrent 10 Minuter, efter at dette var foresaldet mellem Klageren og Formanden; uden at den faldne Kandidat, den nuværende Klager, fandt sig foranlediget til enten at foranledige en Interpellation rettet til sig eller til paa ny at rette Opfordring til Formanden om at give sig Ordet. Til dette Sidste havde han navnlig kunnet have haft Anledning, den Gang Formanden, efter at den seirende Kandidat havde besvaret den anden Interpellation, rettede det Spørgsmaal til Forsamlingen, om der var flere, der ønskede at udtale sig, og om der navnlig var flere, der ønskede at rette Spørgsmaal til Kandidaterne. Det forekommer mig — og den samme Opfattelse har Formanden haft og efter min Overbevisning været berettiget til at have — at den faldne Kandidat, den nuværende Klager, derved har afvieseret ved det Svar, han havde faaet af Formanden, og at han ikke i sin Interesse længere har anset det for fornødent at faae den begjærede Leilighed til at udtale sig i Anledning af den Maade, hvorpaa den seirende Kandidat besvarede den til ham rettede første Forespørgsel. (Modsigelse). Saaledes har Formanden opfattet Klagerens Stilling i Sagen, og efter hvad jeg har refereret, kan jeg ikke skjønne rettere end, at Klageren selv har givet ham fuld Føie til at antage dette; ellers ser jeg ikke, hvorfor Klageren ikke har gjentaget sit Forlangende om at faae Ordet, da Formanden sagde: „Nu vil jeg

slutte Forhandlingen, hvis Ingen yderligere vil udtale sig“; han kunde da have sagt: „Jeg har begjæret Ordet, Formanden har negtet mig det“. Sagen vilde da være kommen for i Valgbestyrelsen, og da vilde det Spørgsmaal have fundet sin endelige Afgjørelse, om han med Føie var negtet Ordet af Formanden eller ikke. Jeg tror derfor, at Sigelsen mod Valgbestyrelsens Formand for, at han har handlet partiif i nærværende Tilfælde er saa ubesøiet som vel muligt, og Formanden har ogsaa bemærket, som yderligere Bevis herimod, at han hverken har stemt for den ene eller den anden Kandidat, hvilket dog maa være et Vidnesbyrd om, at han var uinteresseret i Sagen, og at Grunden, hvorfor han ikke gav Klageren Ordet, da han forlangte det, eller senere, var den, at han opfattede Klagerens Stilling saaledes, at han billigede den af Formanden anførte Grund til Negtelsen. Nu siger den ærede Ordfører, at Formanden for Valgbestyrelsen har handlet ganske urigtigt i at negte Klageren Ordet for at udtale sig lige overfor Vælgerne i Anledning af Interpellationen til hans Modkandidat; han udtalte sig saaledes, at det Princip, Formanden siger, at han har fulgt i 20 Aar, var et aldeles urigtigt Princip, som ikke har nogen som helst Hjemmel i Valgloven. Jeg tror, at den ærede Ordfører i den Henseende har Uret. Det forekommer mig, at det er klart, at det ikke i Valglovens § 35 er forudsat, at, naar der er flere Kandidater, den ene Kandidat da kan tage Ordet i Anledning af en Interpellation til hans Modkandidat. Det er klart af den første Del af § 35, at Forhandlingen mellem Kandidaterne foregaar først, og naar den er til Ende, opfordres Vælgerne til at indlede en Forhandling mellem dem og hver enkelt Kandidat, idet det meget let vilde føre til Forvirring, navnlig i Tilfælde af, at der var mange Kandidater — og ved sidste almindelige Valg har der jo enkelte Steder været 4 eller 5 Kandidater — naar Interpellationer, som rettes til en enkelt Kandidat, skulde berettigehver af de Dvriges til at udtale sig. Forhandlingerne vilde derved meget let sprede sig ud i det Uendelige, og det er netop Formandens Sag at forhindre dette. Jeg kan heller ikke skjønne rettere, end at, naar en Kandidat som her har haft Ordet to Gange, og ikke har fundet sig foranlediget til at udtale sig om en Sag, som senere bliver Gjensstand for Interpellation, kan han ikke paa Grund af en saadan, som er rettet til hans Modkandidat, uden videre tage Ordet; men ønsker han dette, er det jo en let Sag for ham at faae en af sit Parti til at rette en lignende Forespørgsel til ham, hvorved han har den ønskeligste Leilighed til at faae Ordet og til at fremføre sin Mening angaaende det reiste Spørgsmaal. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at Formanden i flige Tilfælde skal vise en vis Konduite, og jeg skal for mit eget Bedkommende ingenlunde benegte, at, hvis jeg